

реформи і саме система додаткової освіти найбільш повно і в найкоротші терміни зможе вирішити проблеми кадрового забезпечення важливих для соціально - економічного розвитку галузей економіки.

Необхідне сьогодні реформування освіти забезпечить необхідний кадровий потенціал країни для подальшого динамічного соціально - економічного розвитку, впровадження інновацій, розвитку науки, а також забезпечить конкурентоспроможність людського фактора на світовому ринку.

В сучасних умовах система додаткової професійної освіти стає не просто затребуваною, а й однією з базових умов успішної реалізації всіх запланованих реформ, пов'язаних з переходом до нової економіки та інноваційного розвитку пріоритетних галузей країни.

Сьогодні практично не сформовані механізми впливу потреб ринку праці на підготовку фахівців у ВНЗ. Існує необхідність більш інтенсивної комунікації між роботодавцями та ВНЗ з проблем вищої освіти, яка б могла стимулювати більш чітке усвідомлення потреб працедавців відносно підготовки випускників і дати ВУзам орієнтири для більш реалістичної оцінки якості їх роботи в розумінні перспектив свого розвитку.

Таким чином, підвищення ступеня активності освіти є однією з актуальних проблем для всіх представників науково-освітнього товариства. Рішення даної проблеми пов'язано із модернізацією змісту освітніх програм, оптимізацією способів та технологій організації освітнього процесу та переосмисленням цілей та результатів навчання.

ЕЛЕМЕНТИ ОБЛІКОВОЇ ПОЛІТИКИ: ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ ТА ЗНАЧЕННЯ В СИСТЕМІ ОБЛІКУ

Петлиця О. О., викладач, Харківського державного автомобільно-дорожнього коледжу

У період формування сталої економіки значна увага приділяється розробленню моделі обліку, яка б забезпечувала інформацією про діяльність підприємства всіх зацікавлених користувачів. Облікова політика підприємства формується та застосовується таким чином, щоб на основі певної методики збору й оброблення даних забезпечити потреби менеджменту в достатній оперативній, релевантній інформації для прийняття рішень. Розпорядчий документ про облікову політику підприємства є внутрішнім регламентом, який визначає особливості методики ведення бухгалтерського обліку господарюючого суб'єкта щодо окремих об'єктів обліку. Такий регламент необхідний для узагальнення положень численних нормативно-правових актів, що регламентують ведення обліку на конкретному підприємстві з урахуванням особливостей його діяльності. Застосовуючи обрані самостійно елементи облікової політики, підприємства враховують їх вплив на основні показники фінансового стану та результати діяльності.

Проблемам формування облікової політики присвячено праці науковців-практиків, серед них: Ф.Ф. Бутинець, В.С. Лень, В.В. Сопко, Т.В. Барановська, П.Є. Житний, О.І. Пилипенко, М.С. Пушкар, В.Г. Швець та інші.

Метою роботи є дослідження співвідношення організації обліку та облікової політики підприємства, наявних підходів до визначення складових елементів облікової політики.

Вивчення чинного законодавства, зокрема Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні», дозволило встановити, що право підприємства на самостійне встановлення облікової політики визначається одночасно із правами на самостійне визначення форми організації бухгалтерського обліку; розроблення системи управлінського обліку, звітності і контролю господарських операцій; встановлення правил документообороту і технології оброблення облікової інформації, додаткової системи рахунків і реєстрів аналітичного обліку. Погоджуючись із твердженням науковців, вважаємо, що облікова політика підприємства та організація обліку на підприємстві є взаємопов'язаними поняттями, проте різними за своїм змістом (рис.1).

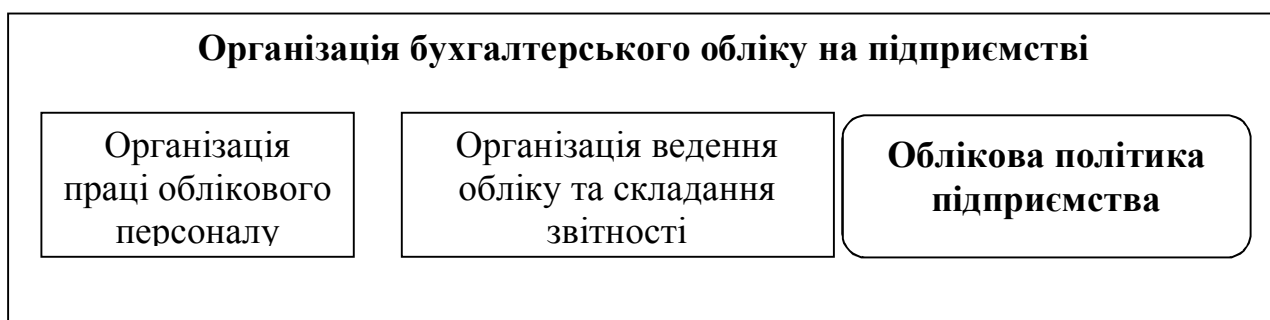

Рис.1. Співвідношення організації обліку та облікової політики підприємства

Складовими аспектами облікової політики в Україні є:

1) теоретичні засади бухгалтерського обліку – ґрунтуються на загальнонаукових основах бухгалтерського обліку та основних законодавчих актах, що регулюють діяльність в цій сфері; також включають у себе основні принципи, дотримання яких є основою відображення в обліку господарських операцій;

2) методика – це сукупність методів та критеріїв оцінювання, що регламентують облік основних засобів та малоцінних необоротних активів, запасів, фінансових інвестицій, розрахунків, забезпечень, доходів та витрат;

3) практика – включає в себе безпосереднє ведення обліку на вищеперерахованих ділянках через реєстрацію в первинних документах та їх оброблення; відображення господарських операцій згідно з діючим Планом рахунків; узагальнення інформації в облікових реєстрах обраної форми обліку; організація внутрішнього контролю та взаємодії бухгалтерії з іншими службами господарюючого суб'єкта.

Одним із ключових питань у процесі дослідження облікової політики є визначення її структурних елементів. Ми поділяємо позицію В.А. Кулик та

вважаємо, що об'єктом облікової політики підприємства є об'єкт обліку, щодо якого нормативно-правовими документами передбачено альтернативні варіанти обліку. Елемент облікової політики – це конкретно обраний або самостійно розроблений підприємством виходячи з умов і специфіки його діяльності спосіб (прийом) або процедура обліку конкретного об'єкта облікової політики. Від правильності обраного елементу облікової політики буде залежати наявність достовірної, правдивої інформації для відображення її в обліку.

Перелік обов'язкових елементів облікової політики законодавчо не визначений, але практиками-науковцями запропонований: межа істотності; тривалість операційного циклу; критерій віднесення високоліквідних активів до грошових коштів; термін корисного використання основних засобів; методи амортизації основних засобів, нематеріальних активів та інших необоротних матеріальних активів; переоцінка необоротних активів; періодичність зарахування сум дооцінки необоротних активів до нерозподіленого прибутку; величина вартісного критерію належності матеріального активу до малоцінних необоротних активів; термін корисного використання нематеріальних активів; одиниця обліку запасів; методи оцінювання вибуття запасів; призначення та умови використання запасів; періодичність визначення середньозваженої собівартості одиниці запасів; методи визначення величини резерву сумнівних боргів; спосіб розрахунку коефіцієнта сумнівності; методи відображення фінансових інвестицій на дату балансу; методи оцінювання ступеня завершеності операції з надання послуг; методи калькулювання виробничої собівартості продукції (робіт, послуг); перелік і склад статей калькулювання виробничої собівартості продукції (робіт, послуг); перелік і склад змінних і постійних загальновиробничих витрат; бази розподілу загальновиробничих змінних та розподілених постійних загальновиробничих витрат; періодичність ведення обліку відстрочених активів та зобов'язань.

Під час оформлення облікової політики підприємства кожен з вказаних елементів встановлюється і визначається підприємством відповідно до П(С)БО.

Список використаної літератури

1. Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні : Закон України від 16 липня 1999 року No 996-XIV [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua>.
2. Голов С.Ф. Бухгалтерський облік і фінансова звітність за міжнародними стандартами / С.Ф. Голов, В.М. Костюченко. –Х. : Фактор, 2008. –1008 с.
3. Облікова політика підприємства : навч. посібн./за ред. Гаврилюка В.М., Жука В.М., Михайлова М.Г. – К. : Вид.ТОВ "Юр-Агро-Веста", 2007. –326с.